

UN viatge INTEREspacial i INESPERat

Escrit i il·lustrat pels alumnes de 6è

EDITORIAL SJ

Col·legi San .

UN VIATGE INTERESPACIAL INESPERAT

Escrit i il·lustrat pels alumnes de 6è del Col·legi San Jaime

EDITORIAL SJ

UN VIATGE INTERESPACIAL INESPERAT

Aquesta és una història inesperada amb un final encara menys esperat.

Tot comença un dia qualsevol del mes de març, en que un grup d'estudiants de 6è d'educació

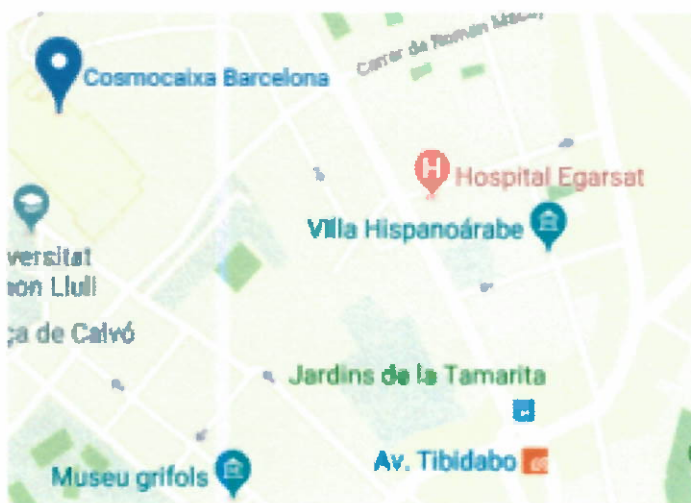
primària del Col·legi San Jaime van d'excursió al Cosmocaixa; a descobrir l'Univers a través del Planetari digital, a on per mitjà de la tecnologia 3D t'endinsa en aquest món fascinant que és l'Univers i, més en concret, el Sistema Solar.

Abans de sortir de classe, la senyoreta Cristina recorda les normes als nens i nenes, repassa el que han de portar i revisa que ningú porti mòbil, ja

que no està permès tenir-ne mòbil al cole i molt menys portar-ho a les excursions. Per últim, reparteix les targetes de metro T-Escolar i recorda el recorregut i el que s'ha de fer en cas de que es perdin en el transport públic o dins del Museu.

Surten de l'escola a les 9:45 h., van amb una mica de retard perquè en Joel ha arribat 10 minuts tard i l'han hagut d'esperar. Agafen el metro de la línia blava en Pubilles

Cases i es baixen a Diagonal, per agafar a Provença la L7 dels Ferrocarrils Catalans; en arribar

a l'andana han de córrer una mica perquè ja ve el ferrocarril i no es poden permetre's el luxe de perdre'l. Els hi dóna temps, l'agafen i baixen a Cosmo Caixa – Avinguda del Tibidabo.

La Juliana, la Naima

i la Sofia

comencen a

protestar perquè

estan ja

cansades de

caminar i a dir

que elles volen anar

amb autocar. La senyoreta Alba, que és qui va al darrera de la fila, no els hi fa gaire cas i les anima a continuar caminant dient-li que és bo pel cos.

Una vegada arriben al Cosmocaixa i mentre la senyo Cristina compra les entrades a dins del museu, es queden fora amb la senyo Alba esmorzant i agafant forces per continuar.

A les 10:45 h. entren al Planetari, es queden al·lucinant en veure aquella cúpula tan enorme i espectacular. La monitora del museu fa la

introducció i els hi explica una mica el que veuran; i comença la projecció.

No havien passat ni cinc minuts des de que el planetari s'havia il·luminat que, de cop i volta, es va sentir un fortíssim soroll i la llum es va apagar, quedant-se a les fosques.

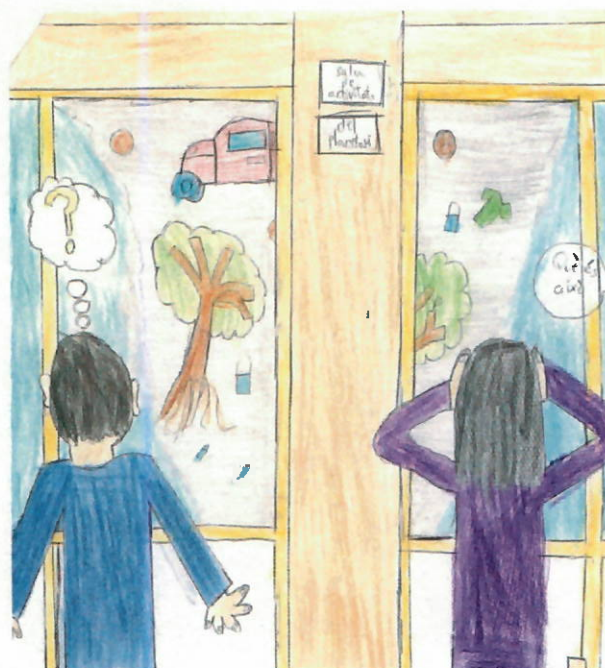
Els segons semblàvem minuts eters, els minuts semblaven hores eternes. No es veia res, ni se sentia res, ni la respiració dels que hi havia en allà. La cúpula es va començar a escardar i a caure a

trossos, els nens s'amagaven allà on podien, resguardant-se, el desconcert era total.

Què era aquell fenomen?

Una tempesta o alguna cosa encara molt pitjor? Ningú sabia el que estava passant.

De cop, un gran forat es va obrir allà on estava

la cúpula. I un remolí enorme, amb la mateixa força que la d'un huracà, es va endinsar al Planetari pel forat que es va fer a la cúpula i es va emportar a tots els nens.

Què havia passat?, a on estaven tots els nens i nenes? Eren algunes de les preguntes que es feien les senyoretes i la monitora del museu.

Ara bé, si voleu saber el que els hi va passar no us podeu perdre les següents pàgines d'aquest conte, que de ben segur serà del vostre interès.

Ho voleu saber? Doncs bé, els nens van quedar escampats per diferents planetes del Sistema Solar.

I us direu que això com pot ser? No ho sabem, no hi ha cap explicació científica que ho expliqui, per què va passar de veritat o no? Totes aquestes incògnites s'aniran resolvent, estigueu ben atents i atentes.

Alguns dels nens i nenes van anar a parar a Saturn.

Quan s'anaven

apropant només

veien quatre anells

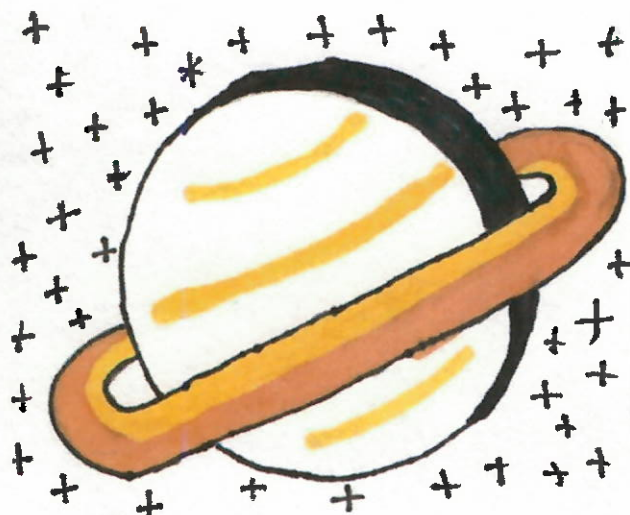
amb forma de

tobogans: un d'ells

tenia forma de

muntanya russa, un

altre era de gel, un altre d'aigua i l'últim era un tobogan dels de tota la vida, com els que hi ha al parc infantil.

En arribar, es van oblidar del que els hi havia passat

i ja no pensaven en el per què estaven en allà, només volien tirar-se per aquells tobogans.

Cadascú va escollir un tobogan diferent, però només hi havia quatre

tobogans i ells eren cinc: l'Àlex J., en Joel, l'Anabela, la Daniela i la Brisa. Tenien un problema.

L'Anabela, va dir:

- Nois, què fem? Som cinc i només hi ha quatre tobogans, hem de buscar una solució, un no es pot quedar sense tirar-se, no sabem si mai de la vida ens trobarem amb aquesta situació, ho hem d'aprofitar.

La Daniela va rumiar una mica i va respondre:

- No us preocupeu, la Brisa anirà amb mi. Què et sembla Brisa?

I la Brisa va dir que li semblava bé.

Però primer, abans de tirar-se pels tobogans, van decidir fer una passejada per Saturn i conèixer els encants i perills que aquell planeta presentava. I que una vegada que es llencéssim quedarien en un temps i es tornarien a reunir en el camp magnètic.

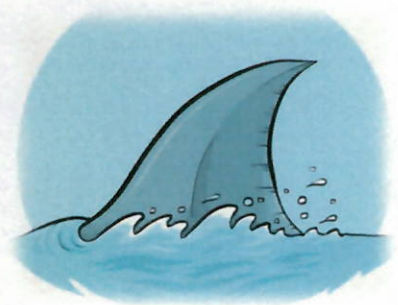
L'Àlex J. va decidir llençar-se pel tobogan de la muntanya russa, perquè aquell tobogan et portava a

la platja. L'Anabela es va llençar pel tobogan d'aigua, que et portava a una piscina al·lucinant. La Brisa i la Daniela, es van llençar pel tobogan de gel, que

les portaria a un bosc. I per últim, en Joel es va llençar pel tobogan normal que el portava a una hípica a on podria muntar a cavall, la seva gran passió.

L'Àlex J. es va llençar pel seu tobogan i es va posar a nedar i a nedar, i després a jugar amb la sorra fins que va veure un tauró.

L'Anabela es va llençar i va estar nedant en la piscina i de sobte l'aigua es va tallar amb una pedra ben afilada i va començar a desaparèixer.

La Brisa i la Daniela es van llençar, van caminar fins endinsar-se al bosc, i una vegada allà van jugar una estona i es van adonar de que s'havien perdut.

En Joel es va llençar i només volia una cosa: muntar a cavall, però aquelles muntures no eren com les nostres, i no va poder muntar.

Tothom havia tingut un conflicte!

Per sort, vam trobar uns animals, molt estranys en les seves aventures, animals que al planeta

Terra

no en tenim. L'Àlex J. va trobar un pegelagarto, l'Anabela va trobar un gibo, la Brisa i la

Daniela vam trobar dos
lleopards, un per cadascuna, i en
Joel va trobar un cany.

Aquests
animals els van ajudar a
transportar-los, un per mar i
els altres per terra, fins al camp
magnètic.

Creieu que van poder tornar?

Ara bé, uns altres nens van
viatjar per l'espai fins **Júpiter**.

La Juliana, en Bashir, en Rafa i en
Toumany van aparèixer en un
desert ple de roques i amb vestimenta d'astronauta,
llavors ja sabíem que estàvem en un altre planeta.

Ara haviem de descobrir en quin. El Bashir que va estar atent a classe quan es va treballar el sistema solar, va dir:

- Ja ho sé, per les característiques que veig: les anelles, temperatures extremadament baixes, rocós, ... estem a Júpiter!

I era cert, estaven a Júpiter, però els sentiments estaven contraposats, estaven contents i a la vegada tristos. Contents perquè ningú abans havia aconseguit trepitjar la terra de Júpiter i tristos perquè no sabíem com tornar i si tornarien alguna vegada ...

Vam intentar deixar un objecte que els representés per a que la gent sabessin que ells van ser els primers humans en trepitjar Júpiter. Màgicament, en Toumany tenia una bandera en la seva butxaca i la clavar a terra com van poder; en Toumany és com en

Doraimon, té una butxaca màgica que en treu de tot. Un cop havia passat l'emoció del primer moment, va arribar la preocupació, estaven espantats perquè desconeixien si hi habitava algun extraterrestre. Des de lluny es podia veure la Terra i la contaminació atmosfèrica que la cobria; la Juliana va tenir una idea, que era que amb totes les càmeres que hi tenien enfoquessin els flashes en direcció a la Terra, però no va funcionar.

Van passar les hores i estaven desesperats perquè era molt estressant tenir aquella vestimenta de 127kg a sobre del seu cos i no saber si podrien tornar o no. Hores més tard, van trobar persones molt estranyes que afirmàvem que eren alienígenes. Com el vestit els hi permetia volar, van sortir volant els quatre, però els alienígenes els seguien per terra. Els van aconseguir distreure, i van parar per descansar una mica, ja que estaven esgotats. Però es van para en un

lloc on milions de roques, grans i petites, volaven pel cel. Estaven en perill!

En Rafa va dir:

- Veieu aquell poblat, i si anem cap allà? Potser són bones persones i ens donen recer.

Tots van estar d'acord, i cap al poblat que van anar.

Un altre grup, va anar a para a ...

Quan van arribar al planeta, es van adonar que no hi eren al planeta Terra. Estaven vestits amb indumentàries

espacials i podien respirar, sort que van caure a dos metres de distancia de cadascú, aproximadament, que si haguessin caigut un a sobre de l'altre ...

Quan es van ajuntar, van caminar una bona estona per endevinar en quin planeta hi eren. Van veure que era **Mart**!

Van veure unes criatures estranyes unes de color verd i d'altres taronges. L'Ariadna, l'Àlex M., l'Andreu i en Lucas en veure-les es van amagar darrere d'una roca enorme que hi havia en mig del camí.

Però aquelles criatures s'anaven apropant i apropant cada vegada més i més, fins que els van trobar. Al principi els van fer presoners, els van portar a la seva cúpula secreta, ubicada al nord del planeta.

I els van sotmetre a un interrogatori:

Aliens: D'on veniu?

L'Àlex M va respondre: Del planeta Terra.

Aliens: I com que heu arribat fins aquí?

En Lucas va dir: Hem arribat fins aquí perquè un remolí ens ha portat a nosaltres i als nostres companys, des de el col·legi San Jaime en un lloc que es diu l'Hospitalet de Llobregat i a on hi ha molta molta gent com nosaltres.

Aliens: -Mentirossos!

L'Ariadna, tota temorosa els hi va replicar: No, és veritat!

Aliens: Sí meteor, i nosaltres som grocs. (expressió típica alienígena).

L'Andreu va respondre: Us ho jurem!, ens heu de creure.

Aliens: A la presó per 365 anys i mig!

L'Àlex M: no podem anar a la presó, som menors d'edat!

Aliens: Això aquí d'ona igual... com si teniu menys tres anys!

Tots quatre, van acabar a la presó, encadenats pel peu dret, i sense possibilitats per escapar-se.

Hi va haver un moment en el que vam pensar que l'Ariadna es va tornar boja perquè volia sortir d'una vegada d'aquell lloc.

Quan va arribar l'hora de menjar els van portar menjar, era com puré de color rosa amb un gust horrorós. Mentre els alienígenes menjaven, ells estaven pensant un pla per escapar de la capsula.

Van veure que un guàrdia s'anava a dormir a les 15:00 h. (hora terrestre) al costat de la seva cel·la. Van esperar que es quedés adormit, i li van agafar les claus i van aconseguir escapar-se.

Al escapar-se va sonar una espècie d'alarma. De sobte, molts alienígenes van sortir de tot arreu i els van acorralar, però com tenien vestits espacials, van poder saltar pel damunt dels alienígenes, a més que aquests eren molt petits, mesuraven menys d'un metre.

Aleshores, després de saltar, van córrer fins que els alienígenes els van tornar a agafar, ja que amb els vestits es corre més lent.

En aquell moment, van perdre l'esperança de poder tornar a la Terra amb les seves famílies. De sobte, l'Andreu va pressionar un botó del vestit que va fer que el vestit s'omplís d'aire, com si fos un airbag, i va sortir volant, sort que després s'anava desinflant poc a poc i no va acabar a l'espai. Gràcies a això, els alienígenes van anar a agafar l'Andreu, i es van oblidar de la resta del grup.

L'Andreu es va amagar darrere d'una gran roca i de sobte el alienígenes es van estampar contra ella.

Vam aprofitar que els alienígenes estaven mig adormilats per escapar. Unes hores després, els alienígenes continuaven buscant-los, i els nois

buscaven les naus espacials dels alienígenes per tornar a la Terra, però no les trobaven.

Van veure una nau, però no sabien com fer-la servir. En Lucas i l'Àlex M van començar a pulsar botons com a bojos (mira que són impulsius aquests nois), però l'únic que van aconseguir va ser que la nau s'espatllés i els aliens els trobessin.

Ara ja sí que havien perdut l'esperança definitivament, no tornarien mai més a la Terra i es van posar a plorar i a plorar ...

Aleshores, uns dels alienígenes els va preguntar:

-Perquè és tan important per vosaltres tornar a la Terra?

L'Ariadna va contestar:

-Perquè a la Terra tenim la nostra família, els nostres amics, els nostres estudis...

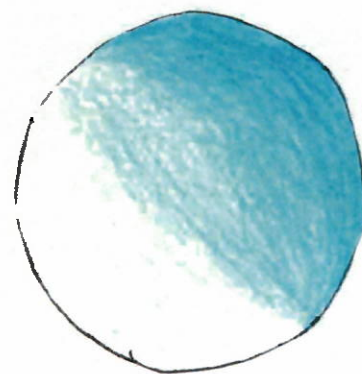
Alienígenes: -Llavors us deixarem tornar a la Terra.

I el Lucas va preguntar: -I com tornarem?

Però ja no va tenir resposta, els alienígenes van marxar.

Un altre grup va anar a parar a
Venús, el segon planeta més proper
al Sol, de tot el Sistema Solar.

En el moment d'aterrar i adonar-se
d'on estaven, van ser conscients de
que si no escapaven podrien morir escalfats per la
gran temperatura que feia.

La Sakshi i l'Elisabeth es van desmaiar pel calor que
habitava aquell planeta, després d'una estona es van
despertar gràcies a l'aigua del Jordi i van poder
continuar fent una passejada pel planeta.

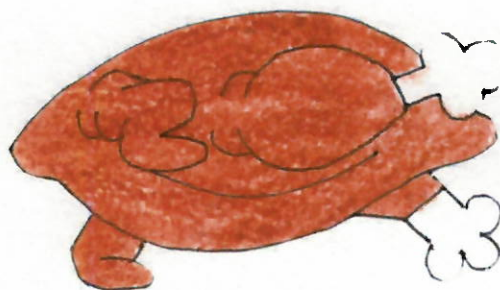
Una vegada que s'havien adonat que no hi havia res
en aquell planeta, en Carles va dir:

- Tinc molta gana no podríem menjar alguna cosa?

El Jordi, va contestar:

- Si les nostres motxilles estan al CosmoCaixa!!!

Però, per sort, la Brenda havia portat un pollastre que li havia posat la seva mare per si tenia més gana, i ella no havia deixat la motxilla a la guixeta com els seus companys, perquè estava parlant quan la monitora va dir que no podien entrar al museu amb les motxilles.

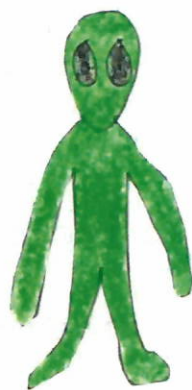

Es van repartir el pollastre i quan van acabar de menjar vam anar a veure una mica més del planeta. L'Elisabeth es va allunyar, i en aquell moment la Brenda es va adonar que l'Elisabeth no hi era, i va preguntar:

- A on és l'Elisabeth?

Van decidir tornar al lloc on havien estat. I allà estava esperant, ara sí que van continuar caminant tots junts, fins que en un moment van trobar un coet abandonat.

Ho van mirar de més a prop, i en Jordi que és un manetes va veure que el motor estava espatllat. Entre tots es van posar mans a l'obra i després de moltes hores i dies van aconseguir arreglar-ho.

De sobte un extraterrestre va començar a perseguir-los i ells van començar a córrer.

Va aparèixer un altre que donava més por i era molt més gran que l'altre. Ells, continuaven corrents, fins que l'extraterrestre més petit es va caure i es va fer molt de mal a la cama, en

aquell moment, el més gran va agafar al més petit i se'n va anar corrents.

Després d'una bona estona, van tornar al coet i van veure que estava tot. Ara sí que no tenia solució, no es podia fer res per arreglar-ho.

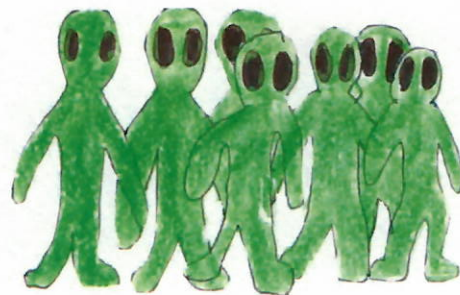
En aquell moment pensaven que tot estava perdut i que moririen en aquell planeta ... En Carles va dir:

- Mireu, això sembla un altre coet, estem salvats!

Es van apropat, i van veure que el coet tenia el mateix problema que l'altre; com ja tenien experiència, ara ja sabíem exactament tot el que havíem de fer per arreglar-ho i això facilitaria molt el treball.

Després de dies treballant, dormint poques hores i alimentant-se d'unes plantes rosenques, per fi havien aconseguit arreglar el segon coet. Van començar a fer proves, a investigar com funcionava

i... un altre cop va aparèixer
l'extraterrestre, però en
aquesta ocasió acompanyat de
tot un exèrcit.

Estaven molt enfadats. Tot estava en silenci, i de sobte
els extraterrestres van fer un crit mentre ballaven
amb passos un tant estranys, tot era per intimidar-
los i que tinguessin por i, per un moment, ho van
aconseguir.

Lavors, en aquell moment, la Brenda va agafar forces
i va dir:

- No tingueu por, nosaltres només som quatre, però
junts farem força. Us en recordeu aquell ball
d'origen australià que ens va ensenyar la
senyoreta Rebeca a música?

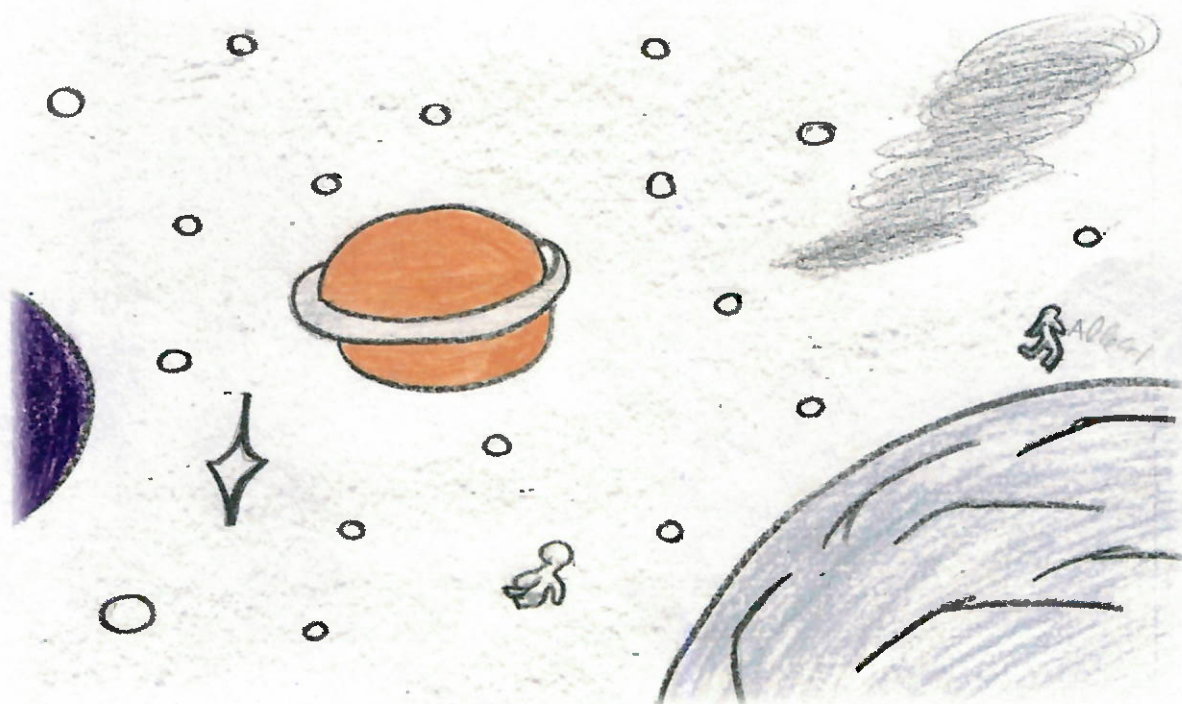
Els quatre van fer una haka. En veure aquell ball, els
extraterrestres van tenir tanta por que van

començar a treure líquid verd pels ulls, estarien plorant?

Van marxar corrents, es van ficar en unes naus molt estranyes i van marxar cap a Plutó.

I els nens, van tornar cap al coet, per veure si aconseguien que s'enlairés, però no va ser així.

Un altre grup de nens va acabar al planeta més lluny del Sistema Solar. Sabeu quin és? Doncs sí, és Urà.

La Camila, l'Albert, en Miquel Àngel, la Sofia i la Naima tenien molt de fred, perquè Urà és el planeta que es troba més lluny del Sol.

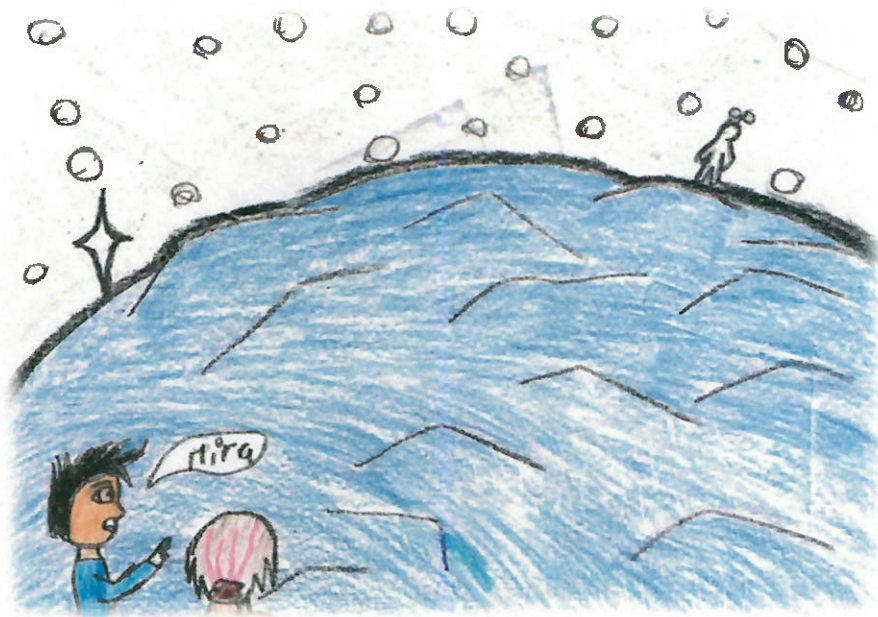
Sort que al ser el mes de març i a l'Hospitalet com que feia fred, anaven molt abrigats i amb les motxilles amb menjar, ja que com li va passar a la Brenda, quan la monitora estava explicant les normes, aquests estaven tafanejant a la botiga de souvenirs del museu i no es van assabentar de que havien de deixar les motxilles.

Però no us penseu que tots cinc van caure junts a Urà. La Camila, l'Albert i en Miquel van aterrar junts, i però la Naima i la Sofia a l'altra punta del planeta.

Van passar hores i dies sense saber un dels altres, fins que un dia van arribar a un llac gelat i allà es van retrobar tots, però no estaven sols.

Uns alienígenes habitaven aquella zona del planeta, els nois es pensaven que eren dolents, però va ser

que no.
Gràcies a
ells es
van
poder
refugiar, i
van

conèixer que hi havia un rei alienígena. Els van portar fins a on era el rei, i aquest els hi va preguntar:

- Qui sou, i com heu arribat a URÀ.

L'Albert li va explicar tota la història al rei, i sembla ser que se la va creure. Com els hi feia gràcia i eren el seu entreteniment, va decidir que es quedessin a viure amb ells.

Van passar anys, els suficients com per que la Camila, l'Albert, en Miquel Àngel, la Sofia i la Naima l'idioma uraniak.

La presciència d'aquests nois al planeta uranià no era ben acceptada pels alienígenes. El malestar que

generava, va ser tant, que un dia un alienígena els va intentar ajudar per a que tornessin a la Terra, ja que la població no volia forasters en el seu planeta. Però el van descobrir i el van castigar a pena de mort per traïdor. Des d'aquell moment, la pell dels terrícoles estava en perill, el rei va decidir que els tanquessin.

Van passar els dies i els mesos, fins que un guardià va tenir un descuit i van aconseguir escapar-se

d'aquella presó de màxima seguretat.

La Camila, l'Albert, en Miquel Àngel, la Sofia i la Naima van marxar corrents per anar ben lluny d'aquell rei, que només els volia com a bufons de la seva cort.

Van arribar a un indret fosc i glaçat, a on hi havia una nau espacial. Van estar investigant per veure com s'entrava i van donar un cop a un botó que va obrir la porta. A dins es van trobar amb un home vestit de blanc i amb un casc del mateix color.

La Naima va dir en veu alta: Qui ets? Ets un astronauta de la NASA?, eo! Contesta!!!

Efectivament, era un astronauta i els hi va fer un milió de preguntes de com havien arribat, quant de temps portaven, etcètera.

En Miquel li va explicar i es va començar a riure. I en aquell precís moment les llums es van apagar i la

nau va començar a trontollear. Ningú sabia el que estava passant ...

I ja només queden els últims nens, aquests van aterrar a **Mercuri**. Eren la Xinjun, en Derek, l'Steven, L'Adric i en Qiming.

Mercuri és dels planetes interiors més petits i el més pròxim al Sol, però a la vegada és el més ràpid.

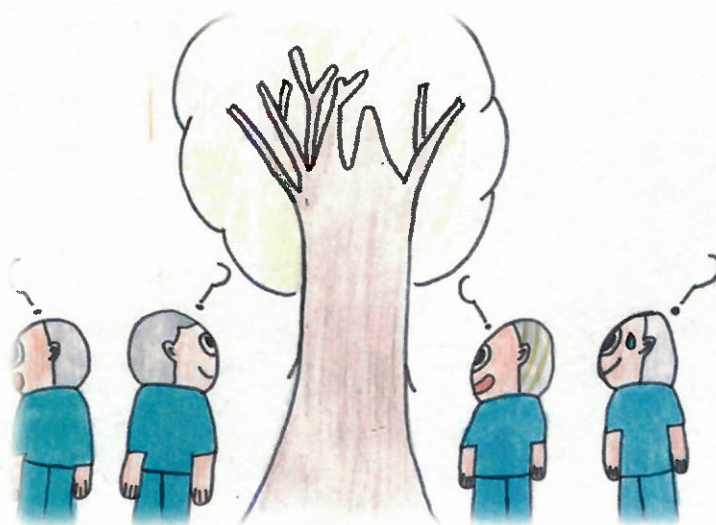
Els nois i la Xinjun, una vegada situats en el paleta, es van començar a treure's roba, era insuportable la calor que feia. Fins i tot plovia aigua calenta, era tot molt estrany i no sabien on estaven.

Abans de començar a caminar i caminar, l'Steven va voler dir una cosa al grup:

- Aquí fa molta calor, abans de començar a gastar les poques forces que tenim, hauríem de buscar a

veure a on podem trobar aigua i menjar. Sobre tot AIGUA, ja que sense ella no viurem més de tres dies.

Tots van estar d'acord i es van posar a mirar fixament l'horitzó a veure si visualitzaven alguna cosa. De cop i volta, en Derek va dir:

- Un arbre amb fruita, però sé quina és. Però dóna igual, tinc molta gana i me l'ha menjaré.

L'Adric, que és molt prudent, va replicar:

- Nois, jo de vosaltres no m'arriscaria a menjar aquests fruits que no sabem que són, ni si són verinosos o no.

L'Steven li va contestar dient que si ell no volia menjar, que no mengés. Acte seguit, es va enfilegar a l'arbre i va agafar cinc peces de fruita i les va repartir.

Al final tots en van menjar, i això que la fruita era estranya i lletja, però amb un gust molt bo, i més quan hi ha gana. Un cop agafades les suficients forces per continuar, van decidir donar una volta per aquell indret ple d'animals estranys, persones gegants i monstres.

Les flors podien parlar, els paisatges eren molt acolorits i el cel era de color groc, de la calor que feia. Un dia, van veure un home meitat home i meitat cavall i els hi va dir que no entressin al bosc mercurià.

Uns volien entrar i uns altres no, ho van decidir a sorts. I finalment en van endinsar. En aquell bosc feia un microclima, no feia tanta calor, es podia respirar

aire fresquet,
però ... es van
trobar amb
un senyor
vestit tot de
negre que
estava bevant
la sang d'un unicorn.

Els nois i la Xinjun, espantats van voler sortir d'aquell bosc però no sabien per on havien entrat. Van continuar corrents, i al llarg del camí van veure una noia que parlava amb serps, després cinc dracs que eren molts peluts. Un tenia una vareta màgica, un altre un diamant, el tercer una capa d'invisibilitat, el quart or, i l'últim una bossa amb monedes. El primer drac li va donar la vareta al Qiming, el segon drac li va donar el diamant a l'Steven, el tercer li va donar la capa a la Xinjun, el quart l'or a l'Adric la bossa de

diner li va donar el cinquè drac al Derek. I el cinquè drac va acabar dient:

- Si utilitzeu adequadament aquest cinc objectes, trobareu el camí que us portarà al vostre planeta, la Terra.

● Ells van continuar el seu camí, buscant una sortida. El temps havia passat molt ràpid, portaven cinc anys a Mercuri, durant aquest temps s'havien acostumat a viure allà, amb la calor que feia; també havien après l'idioma, que es diu mecurià. Però el que no havien aconseguit, era la forma de tornar a la Terra.

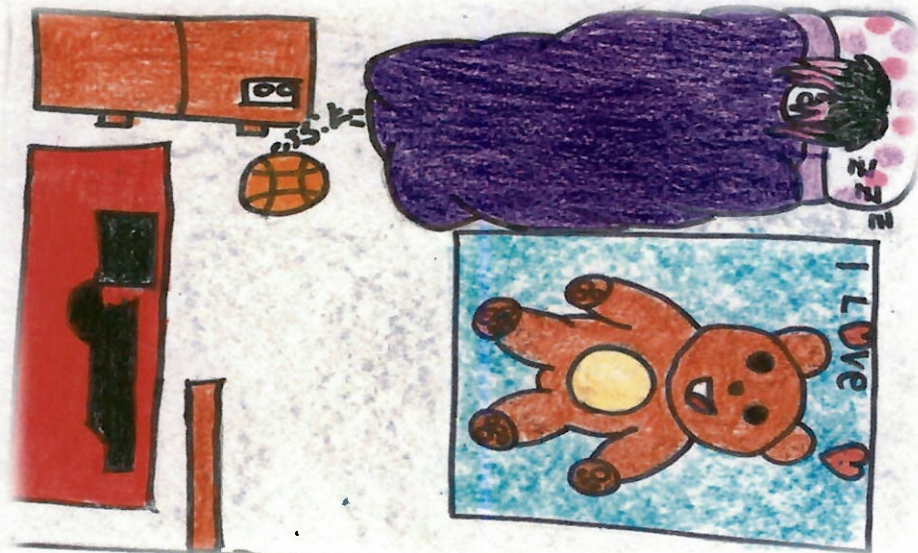
● Un dia, l'Steven va estar treballant en un invent: un transportador de persones. El va provar amb el Derek, l'Adric i la Xinjun, però no va funcionar. En canvi, amb el Qiming sí, i va desaparèixer. No van saber mai més on era i això que el van estar buscant durant mesos. .

I fins aquí, totes les aventures d'aquesta colla de vint-i vuit alumnes de 6è.

No teniu curiositat per saber el final?

Doncs bé, resulta que totes aquestes experiències i emocions viscudes havien estat només un somni de:

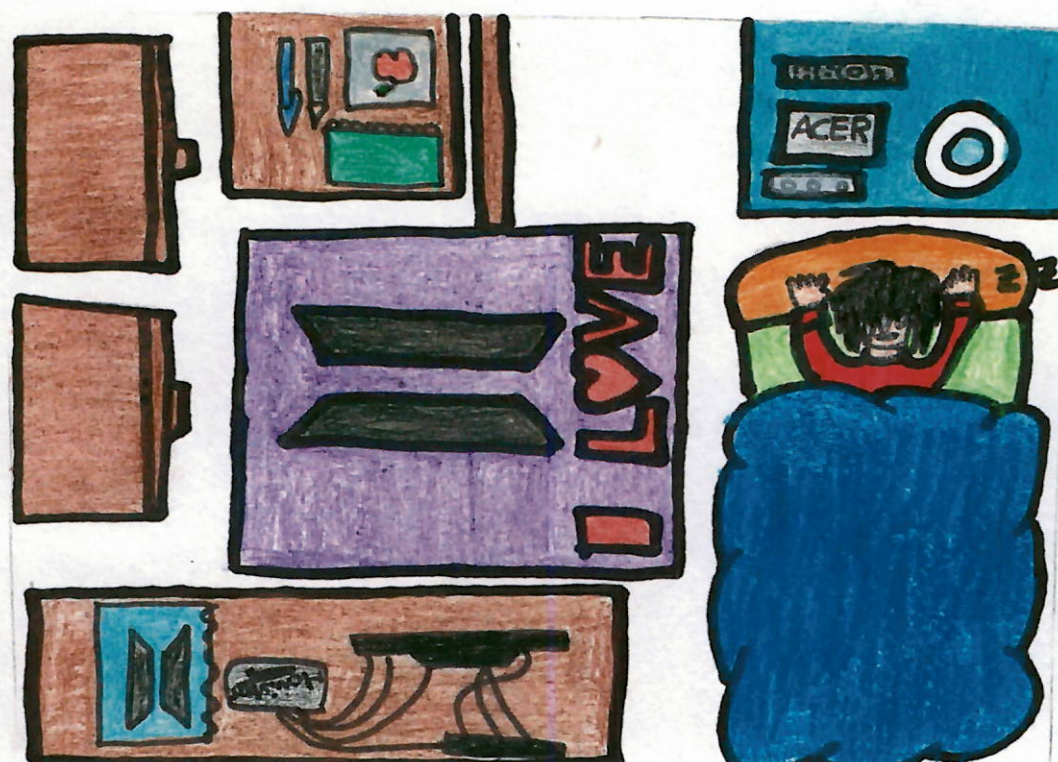
La Camila

El Rafa

La Daniela

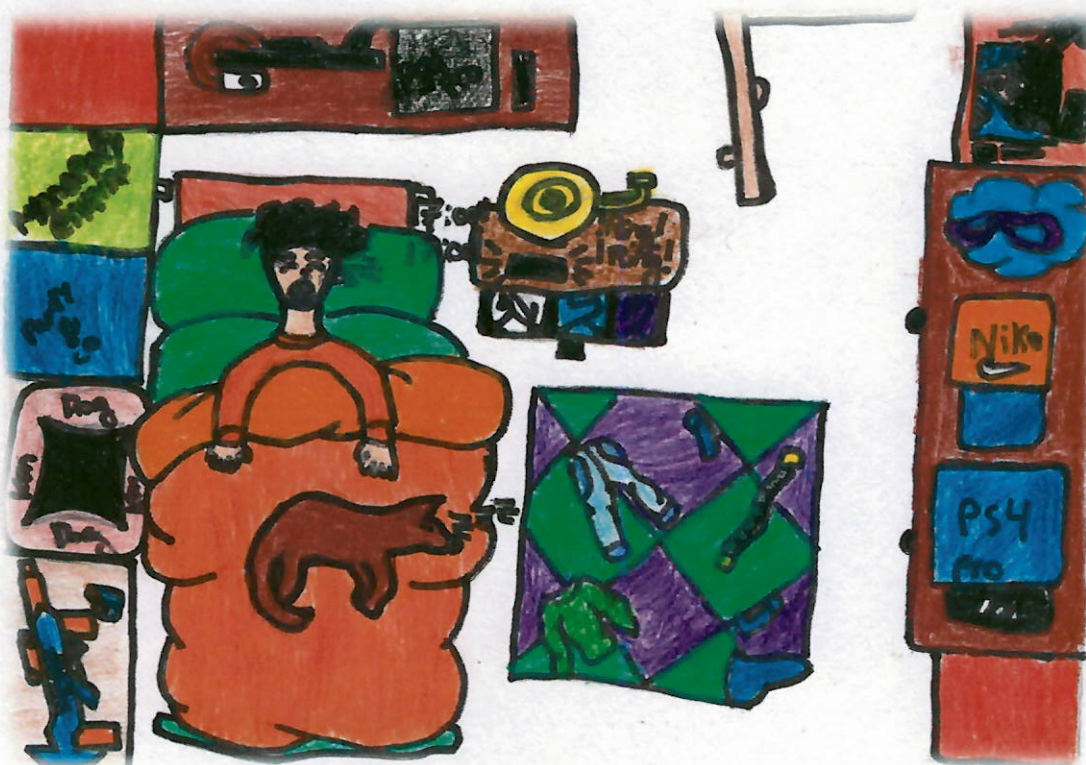
L'Andreu

L'Anabela

I en Miguel Ángel

El que sí és un misteri, és com el sis nens i nens van tenir somnis semblants la nit abans d'anar d'excursió al Planetari del CosmoCaixa amb l'escola.

O no us sembla tot un misteri? Creieu en les casualitats?

I CONTE CONTAT, AQUEST CONTE JA S'HA ACABAT!

**Els alumnes de 6è del Col·legi San
Jaime desitgen a tothom que
llegeixi aquest llibre que gaudeixi de
les serves aventures que en ell
s'amaguen.**

Ningú es podia imaginar que una visita al planetari del Cosmocaixa acabaria en un viatge al·lucinant pel Sistema Solar.

Doncs sí, això és el que els hi va passar als alumnes 6è d'educació primària del Col·legi San Jaime.

Us convidem a que us endinseu en les seves aventures.

Col·legi San Jaime L'H

EDITORIAL SJ

ISBN 817525766-0

9 788175 257665

1

Ningú es podia imaginar que una visita al planetari del Cosmocaixa acabaria en un viatge al·lucinant pel Sistema Solar.

Doncs sí, això és el que els hi va passar als alumnes 6è d'educació primària del Col·legi San Jaime.

Us convidem a que us endinseu en les seves aventures.

Col·legi San Jaime L'H

EDITORIAL SJ

ISBN 817525766-0

9 788175 257665